

MÁRFFY ÖDÖN (1878-1959)

Olasz táj cédrussal | Italian Landscape with Cypress

Olaj, vászon | Oil on canvas, 50,5 x 73 cm
Jelezve balra lent | Signed bottom left: Márffy Ödön

Kezdő ár | Starting price: 7 000 000 Ft / 20 000 EUR
Becsérték: 12 000 000 – 16 000 000 Ft
Estimate: 34 286 – 45 714 EUR

OEUVRE-JEGYSZÉK SZÁM | OEUVRE-CATALOGUE NR.: 5.6.4.8.
In: Rockenbauer Zoltán: Márffy. Életmű-katalógus, Maklár Artworks Kft., Budapest, 2006, 365. oldal

PROVENIENCIA | PROVENANCE:

■ Egykor Földváry Imre tulajdonában,
■ majd a Bozsán gyűjteményben

KIÁLLÍTVA | EXHIBITED:

■ Márffy Ödön festőművész gyűjteményes kiállítása.
Ernst Múzeum, Budapest, 1958. május 24. – június 15. (kat.: 59)
■ Márffy Ödön festménykiállítása.
Muzeum Historyczne Warszawy, Varsó, 1958. december – 1959. január (kat. 52.)

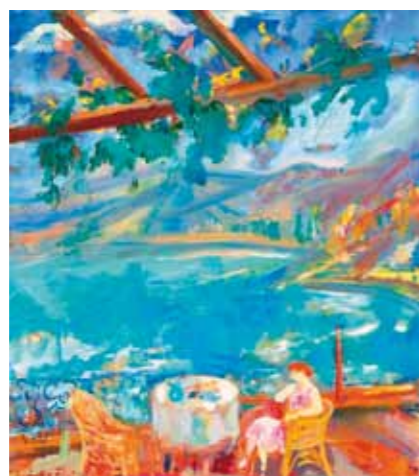
REPRODUKÁLVA | REPRODUCED:

■ *Márffy magángyűjteményekben*. Szerk.: Polgár Árpád, Budapest, 1998 (28. kép *Lankás táj* címmel)
■ *Bozsán gyűjtemény*. A könyvet szerkesztette és kiadja a Bozsán család, Budapest, 2010, 37. oldal

Márffy Ödön

1. Márffy Ödön: Halászkor az öbölben (Vitorlás), 1937 körül magántulajdon

2. Márffy Ödön: Kilátás az erkélyről, 1948 körül magántulajdon

3. Márffy Ödön: Fák házzal, 1940 körül magántulajdon

Márffy Ödön élete folyamán többször járt Olaszországban. A turizmus elterjedésével, növekedésével párhuzamosan napfényes tengerpartjai az európai polgárság körében is egyre népszerűbb úti célok lettek, de a 20. század első évtizedében a művészek és értelmiségiek még inkább a városokba mentek, hogy helyben tanulmányozzák az itáliai művészetet. Márffy 1907 novemberében utazott először pár hónapra Firenzébe, ahol már egy kisebb magyar művészeti kolónia volt kialakulóban (Fülep Lajos, Vedres Márk, Kalmár Elza, Lukács György). Keveset dolgozott, inkább pihent és élményeket szerzett, valamint korabeli levelezése szerint már ekkor is inkább az olasz táj szépsége ragadta meg: „Azok a nagy magános séták, melyeket

Fiesoléba és a Cascinákba tettem, mily lelki öröm azt a nagy szomorúságot átérezni, a mit a firenzei tájak magukon viselnek!” – írta már Pestről Fülep Lajosnak.¹ Ugyanakkor a természet szeretetén túl más okai is voltak, hogy olaszországi képeinek témája szinte kivétel nélkül a táj. Egyfelől a magyar kolónia „érettsége” is nyomásztóan hathatott az éppen szárnyait bontogató fiatal művészre, hiszen kinti barátai teljesen tudatosak voltak abban, hogy Itáliában mit keresnek: Fülep a kereszténységet kutatta, Vedres és Kalmár pedig az itáliai reneszánsz formanyelvét tanulmányozták szobrászatukhoz. Másfelől Márffy, az itáliai művészetet lezártnak és folytathatatlannak tekintette, ahogy önkritikusan maga is megfogalmazta: „Kiállítás után

[A Nyolcak első kiállításáról van szó] volt pénzem, mindjárt kiszöktem, először városokba, de itt nem tudtam dolgozni, a renaissance műveknek gigászi, nyomasztó hatása volt. Kezdő művészeknek nem volt alkalmas. A tenger vonzott, itt egy kis faluban szabadon, bátran éreztem magam. Lesina szigetén, egy dalmát szigeten festettem. Sokat voltam külföldön s mindig nosztalgiám volt a tenger után. A legjobb hatást váltotta ki belőlem. Olaszországról még annyit, hogy helytelen volt épp ott modern festő iskolát nyitni. Lezárt művészet, a levegőben van, hogy nem mer az ember újítani. A Liguriai tengerpartra mentem, ott tudtam dolgozni, Firenzében, Rómában nem. Modern művészek között kevés van, aki ott letelepedett és nagy eredménnyel tudott volna dolgozni.²

